

A vibrant outdoor scene featuring a wooden table in the foreground. On the table sits a tall flute glass filled with sparkling champagne, a rolled-up blue and white striped napkin, and a champagne cork with its foil. The background is a lush garden with green foliage and colorful flowers, including a prominent red flower. A string of colorful triangular bunting hangs from the top left. The overall atmosphere is bright and celebratory.

Sheila O'Flanagan

Rubiinihäät

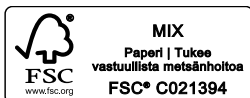
Rubiinihät

**Sheila
O'Flanagan**

Rubiinihäät

Englannin kielestä
suomentanut Maikki Soro

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät
tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos: *My Mother's Secret*
© Sheila O'Flanagan, 2015

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
www.docendo.fi

Suomennos: Maikki Soro

Kannen kuva: iStock, Shutterstock, Unsplash (Eddy Boom,
Nordwood Themes, Delece Cook, Anja Bauermann)

Kansi: Justine Florio/Taittopalvelu Yliveto Oy

Taitto ja ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-382-998-5

Painettu EU:ssa

Omistettu miehelleni ja lapsilleni,
jotka ovat aina olleet tukenani

TEKIJÄN KIITOKSET

Sydämellisen kiitoksen ansaitsevat tälläkin kertaa:

Carole Blake, joka huolehtii kustannuspuolesta

Marion Donaldson, joka huolehtii luovista jutuista

Jane Selley, joka etsii virheeni

Hachetten/Headlinen väki, joka toimittaa valmiin kirjan myyntiin

Kirjakauppiat ja kirjastonhoitajat, jotka toimittavat sen lukijoille

Kääntäjät, jotka herättävät tarinani eloon monilla eri kielillä.

Ja ennen kaikkea kiitän teitä, jotka luette kirjojani eri puolilla maailmaa ja ilahdutatte minua kertomalla suosikkihahmoistanne, -paikoistanne ja -kirjoistanne. Te teette työstäni mielekästä! Toivon, että viestittelette jatkossakin kotisivujeni, Twitterin, Facebookin tai Pinterestin kautta. Toivottavasti tämän kirjan tarina on mieleenne!

jublat

1. luku

Pikkuruinen hikikarpalo vieri Steffien kulmakarvaa pitkin, lisäsi vauhtia liukuessaan hänen poskellaan ja lopsahti lopulta äänekkäästi hänen kantamansa valtavan-kokoisen pahvilaatikon päälle. Hän pyyhkäisi kasvojaan olkapäällään kävellessään varovasti ikälopon autonsa luo – sinisen Citroën C3:n – ja huokaisi helpotuksesta saadessaan lopulta laskea taakkansa repsikan penkille. Puolen minuutin matka leipomosta autolle olisi tuskin koetellut hänen hermojaan ankarammin, vaikka laatikko olisi ollut kukkurallaan nitroglyseriiniä. Ja pudottamisen seuraukset olisivat olleet aivan yhtä tuhoisat.

Hän työnsi hiestä kostean kullanuskean suortuvan otsaltaan ja värähti kuvitellessaan, mitä Roisin olisi sanonut, jos heidän vanhempiansa häöpäiväkakulle olisi tapahtunut jotakin. Kakun puuttuminen olisi pilannut pahasti Suuren Suunnitelman, eikä Roisin antanut minkään tai kenenkään pilata suunnitelmiaan. Steffie asettui ratin taakse hyvillään siitä, että oli kerrankin täyttänyt vanhemman sisarensa odotukset, ja avasi ikkunat. Sitten hän laittoi tuuletuksen täydelle teholle taistellakseen loppukesän odottamatonta

helleaaltoa vastaan. Tiedotusvälineet olivat parin viime viikon kuluessa vaihtaneet sujuvasti synkät ennusteensa ennätyskellisen sateisesta elokuusta päivittäisiin neuvoihin, jotka koskivat helteeltä suojautumista, sillä kuten sää tiedotuksissa todettiin, Irlannin Dublinissa oli tällä hetkellä yhtä kuuma kuin Ohion Dublinissa, ja kuumempi kuin Madridissa, Pariisissa ja Roomassa. Se olisi sinänsä aivan loistavaa, Steffie ajatteli tuntiessaan kasvoillaan vihdoinkin heikon kädenlämpöisen ilmapirran, jos irlantilaisissa taloissa olisi keskuslämmityksen ja tuplaikkunoiden sijasta ilmastointilaitteet ja uima-altaat.

Olisipa suurenmoista, jos hän voisi pulahtaa iltapäivällä uima-altaaseen Aranbegin puutarhassa – Aranbeg oli hänen äitinsä ja isänsä talo Wexfordissa. Mutta Jenny ja Pascal eivät koskaan rakennuttaisi mitään, mitä käytettäisiin osapuulleen yhtenä kesänä viidestä, vaikka heillä olisi siihen varaakin. Steffie ja muut heidän neljäntäkymmenettä hääpäiväänsä juhlivat vieraat saisivat luvan viilentää itsensä jääkylmillä virvokkeilla. Niitä kyllä riittäisi.

Steffie huokaisi hiljaa ajatellessaan Roisinin kanssa järjestämäänsä yllätystä. Heidän vanhempansa tulisivat iltapäivällä kotiin autuaan tietämättömiä koko kemuista. Hankkeen järkevyyttä epäilytti häntä vieläkin, mutta Roisin oli halunnut välttämättä järjestää hääpäiväjuhlat ja Steffie tiesi pitkästä kokemuksesta, että hänen sisarensa päätä oli lähes mahdoton kääntää, kun tämä oli päättänyt jotakin. Mutta ensi kerralla, Steffie mutisi synkästi itsekseen, ensi kerralla, kun Roisin ilmoittaa jostakin salaisesta operatiostaan, jossa hän antaisi ohjeet ja minä hoitaisin kaikki

raskaat työt, vastaan hänelle niin kuin olen aina luvannut itselleni: ilmoitan, ettei minulla ole aikaa. Muistutan, että minulla on täysin normaalit työajat, vaikka työpisteeni onkin Daveyn entisessä makkarissa. Pidän puoleni, puhun tiukkaan ja määrätietoiseen sävyyn enkä anna hänen jyrätä minua vain siksi, että hän on kaksitoista vuotta vanhempi ja luulee, että se oikeuttaa hänet pomottamaan minua.

Steffie nautiskeli hetken kuvittelemalla, että käskisi sisarensa painua hiiteen. Sitten hän hymähti itsekseen. Näinhän ei koskaan tapahtuisi. Hän tiesi, että Roisin oli vauhtiin päästyään kuin luonnonvoima, jota hänen sanomisensa eivät missään nimessä pysäyttäisi. Eikä hän sitä paitsi ollut ainoa, jota tämä komenteli. Roisin kohteli jokaista samalla tavalla, ja kaikki hyväksyivät sen, koska hän oli synnynnäinen johtaja, tehokas ja järjestelmällinen, ja koko muu perhe, ehkä heidän isäänsä lukuun ottamatta, olivat liian laiskoja sanoakseen vastaan. Eipä uskoisi, että minulla on oma firma ja Roisin on täysipäiväinen kotiäiti, Steffie mutisi itsekseen, kun sitikka yllätti hänet kiihtymällä niin reippaaseen vauhtiin, että pääsi edessä matellevan Ford Fiestan ohitse. Mutta heti tämän ajatuksen juolahdettua mieleen hän myönsi, että heidän tilanteensa oli tosiasiassa hyvin erilainen kuin päällepäin näytti. Roisin oli menestynyt erittäin hyvin työssään vakuutusyhtiössä ja päättänyt vasta kolmannen lapsensa Dougien synnyttyä omistautua enemmän perheelleen. Sitä paitsi hän antoi väärän kuvan väittäessään itseään kokopäiväiseksi kotiäidiksi, niin kuin hän tapasi väittää. Roisin teki edelleen keikkaluontoisesti töitä eri vakuutusfirmoille,

toimi samalla aktiivisesti paikallisen koulun vanhempainyhdistyksessä ja veti parhaillaan alle kymmenvuotiaiden urheiluleiriä. Jokainen sekunti hänen vuorokaudestaan oli tarkasti ohjelmoitu, ja hän sanoikin usein olevansa nyt kiireisempi kuin koskaan. Steffie taas oli perustanut Butterfly Creative -yrityksensä veljensä entiseen makuuhuoneeseen, koska ei ollut löytänyt graafisen suunnittelijan töitä mistään muualta, ja perusteli kaiken somessa surffailemansa ajan sillä, että hänen oli verkostoiduttava saadakseen nimeä brändilleen.

Steffie halusi uskoa, että itsenäinen työskentely sopi parhaiten hänen kaltaiselleen vapaalle sielulle, mutta tiesi valitettavan hyvin, että oman yhden hengen firman pyörittäminen johtui enemmän vaikeuksista sopeutua työnantajien vaatimuksiin kuin hänen yrittäjän taidoistaan. Hänen edellinen työnsä eräässä mainostoimistossa kaupungin toisella laidalla oli katkennut kuin kanan lento, kun hän oli kieltäytynyt suunnittelemasta kampanjaa, jossa haluttiin käyttää puolialastomien naisten kuvia jonkin korumalliston myynnin edistämiseksi.

Molemmat vanhemmat olivat tukeneet hänen päätöstään horjumatta (vaikka hänen olikin pakko selittää isälleen, joka oli lainannut hänelle rahat Citroënin oston, että tämä joutuisi vielä odottelemaan rahojaan), mutta Roisin ei voinut salata harmiaan kuultuaan tapahtuneesta.

”Oletko tullut hulluksi?” Roisin oli kysynyt ja pitänyt sen jälkeen kiivassävyisen puheen, jonka mukaan periaatteille ei ollut sijaa silloin kun oli kyse työpaikasta. ”Steffie, työelämässä täytyy oppia ummistamaan silmänsä.”

”Et voi oikeasti ajatella noin”, Steffie oli sanonut, kun Roisin oli pysähtynyt vihdoinkin hengittämään. ”Et voi tarkoittaa, että minun pitäisi ummistaa silmäni karkealta seksismiltä. Miksi tekisin työtä, jossa ei saa olla mitään periaatteita?”

Roisin totesi, että hänen piti ajatella järkevästi ja ymmärtää, mikä oli olennaista.

”Periaatteet ovat minulle olennaisia”, vastasi Steffie.

”Älä ole lapsellinen! Maa on sellainen kuin on”, sanoi Roisin. ”Sinä olet samanlainen kuin nämä nuoret naiset, jotka valittavat aina häirinnästä, kun työtoveri lausuu jonkin kommentin heidän ulkonäöstään. Otatte liian helposti nokkiinne.”

”Eiköhän se riipu kommentista”, totesi Steffie. ”Tosin kukaan ei ole koskaan kommentoinut minun ulkonäköäni.”

”Eikö tosiaan?” Roisin hämmästyti niin, että unohti jatkaa hänen höykyttämistään.

Hämmästys johtui siitä, että Steffie oli niitä ihmisiä, jotka yleensä huomattiin. Hän oli pitkä ja hoikka, ja hänellä oli valoisat kasvot, joita kehystivät paksut kiiltävät kiharat. Roisin ei koskaan yrittänytäkään salata, että perheen ulkonäkögeenit olivat hänen mielestään jakautuneet epäoikeudenmukaisesti, sillä hän oli perinyt isänsä tummemman värityksen ja pyylevämmän varren, ja sen seurauksena elämä oli hänelle yhtä taistelua, jos hän halusi pitää itsensä yhtä norjana ja notkeana kuin Steffie pysyi aivan itsestään. Se oli ainoa taistelu, jota hän ei oikeastaan koskaan voittanut, niin innokkaasti kuin hän kokeilikin uusia dieettejä ja jumppaohjelmia, ja siitä hän oli katkera. Steffie

muistutti aina, että notkeus viittasi ihmiseen, joka osasi lipua huoneeseen tyylikkäästi ja arvokkaasti, kun taas hän oli pelkkiä käsiä ja jalkoja ja kampitti itsensä yhtenään. Sen sijaan Roisinin tullessa huoneeseen jokainen huomasi hänet hänen voimakkaan persoonansa ansiosta, ei siksi, että hän olisi kompastunut tullessaan.

”Haluaisin vain olla pidempi”, valitti Roisin. ”Pituus antaa arvovaltaa.”

”Eipä juuri”, Steffie totesi. ”Välillä se tuntuu vain kiusalliselta. Etkä sinä tarvitse lisää arvovaltaa. Kaikki tekevät joka tapauksessa niin kuin sinä sanot.”

”Niin, koska olen aina oikeassa”, sanoi Roisin. ”Ja olen oikeassa myös tässä työjutussa. Sinun täytyy aikuistua, Steffie. Pistä itsesi likoon, tee lujasti töitä ja osoita arvosi.”

Perustamalla oman firman Steffie uskoi tehneensä juuri näin, vaikkakin yrittäjäksi ryhtyminen johtui vain siitä, ettei hän onnistunut saamaan kokopäivätöitä korumainosfiaskon jälkeen. Hän epäili jo joutuneensa mustalle listalle graafisten suunnittelijoiden yhteisössä – jos sellaista oli olemassa – koska töitä oli niin ennennäkemättömän niukasti tarjolla. Lopulta hänelle oli auennut tilaisuus hänen suunniteltuaan mainoslehtisiä eräälle ystävälleen, joka omisti kahvilan läheisellä teollisuusalueella. Erään tehtaan markkinointipäällikkö oli huomannut lehtiset, ja he olivat palkanneet hänet avukseen pakkaustensa suunnitteluun.

Tehtävä oli parantanut hänen mielialaansa suunnattomasti, vaikka se johtuikin kaiken todennäköisyyden mukaan vain siitä, että hän pyysi niin naurettavan alhaista palkkiota, ettei firma voinut kieltäytyä tarjouksesta. Hänen

vanhempansa olivat tyytyväisiä nähdessään hänet työn touhussa, ja vielä tyytyväisempiä, kun hän sai töitä alueen muiltakin yritysiltä. He ehdottivat, että hän siirtyisi tietokoneineen olohuoneen nurkasta veljensä entiseen huoneeseen ja tekisi siitä työtilansa. Daveyn muutettua pois kotoa vuosia sitten sitä oli käytetty vierashuoneena, mutta se jouti hyvin toiseen tarkoitukseen, koska heillä kävi tuskin koskaan vieraita. Niinpä Steffie osti IKEAsta joitakin toimistokalusteita (jotka Pascal hänelle kokosi), perusti yrityksen ja toivoi, ettei se ollut hirvittävä virhe.

Se ei ollut virhe, mutta tie oli vieläkin kivikkoinen. Steffie oli onnistunut hankkimaan pienen vakituisen asiakaskunnan ja sai toisinaan tavallista haasteellisempia ja kiinnostavampia projekteja. Tulot olivat kuitenkin epä-säännölliset, eikä hän olisi pystynyt jatkamaan, ellei olisi saanut asua kotonaan käytännössä ilmaiseksi.

Jonkin aikaa sen jälkeen, kun hänen komentokeskukseksensa – kuten Roisin sitä kutsui – oli siirretty Daveyn vanhaan huoneeseen, heidän isänsä oli jäänyt varhaiseläkkeelle työstään tulli- ja verovirastossa ja muuttanut äidin kanssa Aranbegiin, Wexfordissa sijaitsevaan taloon, jossa he olivat viettäneet jokaisen kesän viimeiset kolmekymmentäviisi vuotta, ja Steffie oli jäänyt yksinään Dub-linin taloon.

”Tämä on nyt yhtiösi pääkonttori”, hänen isänsä vitsaili sinä päivänä, kun he pakkasivat tavarat autoon. ”Me olimme täällä vain tiellä.”

”Toivottavasti ette ajattele, että joudutte lähtemään minun takiani.” Steffie katsoi vanhempiaan huolissaan.

”Voi hyvänen aika, Steffie! Se oli vitsi!” Pascal, joka oli reilut viisi senttiä häntä lyhyempi, joutui katsomaan ylöspäin rutistaessaan häntä hartioista. ”Toivon sinulle paljon onnea ja menestystä!”

”Niin paljon, että voit muuttaa isompiin ja parempiin tiloihin ennen kuin huomaatkaan”, lisäsi Jenny.

Tästä oli nyt kulunut vuosi. Toistaiseksi ei ollut vielä pienintäkään vaaraa siitä, että hän joutuisi etsimään suu-remmat toimitilat, mutta hän eli toivossa. Olihan tietysti luksusta, että päivittäinen työmatka sujui kävelemällä huoneesta toiseen ja että hän sai tehdä töitä yöpuvussa, jos siltä sattui tuntumaan, vaikka hän harvemmin tekikin niin, koska tunsivat olevansa luovempi täysissä pukeissa. Hän halusi kuitenkin uskoa, että pystyisi vielä elättämään itse itsensä eikä joutuisi turvautumaan vanhempiansa apuun ja vieraanvaraisuuteen pysyäkseen kiinni leivän syrjässä.

Steffie sääti jälleen Citroënin puhaltimia. Häntä alkoi taas kuumottaa, kun hän ajatteli työtilannettaan, aivan kuin hän ei olisi jo hikoillut riittävästi juhlien takia. Kun hänen sisarensa oli soittanut sanoakseen, että heidän pitäisi yllättää vanhempansa järjestämällä näille häöpäiväjuhlat ja kutsumalla suku ja ystävät Aranbegiin, Steffie ei ollut ilmaissut omaa mielipidettään, joka oli se, että hän vihasi yllätysjuhlia ja epäili äitinsä ja isänsä olevan samoilla linjoilla. Se oli jäänyt sanomatta, koska Roisin selitti hänelle jo täyttä vauhtia hänen tehtäviään. Steffie oli jättänyt sanomatta myös, ettei hän ehtisi tehdä kaikkea, mitä Roisin aikoi sälyttää hänen vastuulleen. Roisin ei olisi uskonut häntä, koska Butterfly Creative ei ollut Roisinin

mielestä mikään oikea työpaikka. Ja vaikka Steffiellä oli tosiaan työn alla tarjous, joka voisi tuoda hänelle hänen toistaiseksi tuottoisimman toimeksiantonsa, hän oli yksinkertaisesti kyvytön vastustamaan siskoaan, joka oli tässä mielentilassa täysin pysäyttämätön.

”Pidetään juhla lauantaina ennen varsinaista hääpäivää, niin siitä tulee kunnan yllätys. Aranbeg on paikkanakin paras mahdollinen. Siellä kävi aina niin paljon sukua, kun olimme nuorempia. Nyt siitä on varmasti vuosia aikaa, kun talo oli viimeksi täynnä väkeä, ja se oli äidistä niin hauskaa”, Roisin perusteli.

Se oli totta. Heidän lapsuudessaan Aranbegissa vieraili vähän väliä setiä ja tätejä ja serkkuja molemmilta puolilta sukua, ja silloin se aina kuhisi elämää. Nykyisin Steffie näki serkkujaan vain sukujuhlissa ja hänestä tuntui joka kerta, että hän oli pettänyt vanhempansa, koska ei ollut pärjännyt elämässään yhtä hyvin kuin kaikki muut.

”Meillä on tietenkin logistinen ongelma, koska äiti ja isä asuvat siellä nyt”, jatkoi Roisin. ”Mutta olen keksinyt, miten saan heidät pois paikalta siksi aikaa, kun sinä laitat paikat valmiiksi. He tulevat meille yöksi, ja sinä voit ajaa hurauttaa sinne ja hoitaa järjestelyt. Minä en ehdi millään itse kesäleirin takia, mutta sinähän voit ottaa vapaata, koska haluat. Yksi kotona työskentelyn suurista eduista!”

Se oli totta, myönsi Steffie, mutta Roisin ei tuntunut tajuavan, että jos hän otti päivän vapaaksi tehdäkseen kaiken, mitä hänen siskonsa halusi, hän joutuisi tekemään omat työnsä myöhemmin. Aina kun hän piti tauon katsel-lakseen söpöjä kissanpentuja YouTubesta tai pelatakseen

pelejä Facebookissa, hän muistutti itselleen, että tuhlassi vain omaa aikaansa. Se ei estänyt häntä, mutta sen seurauksena hän teki usein töitä yömyöhään. Sama koski näiden juhlien järjestämistä. Roisin vain ei käsittänyt sitä, eikä tulisi koskaan käsittämään. Eikä hän tälläkään kertaa hyväksynyt minkäänlaisia vastaväitteitä. Steffie oli kuunnellut nöyrästi Roisinin luetellessa hänen tehtäviään, joihin kuului ilmapallojen ja muiden koristeiden hankkiminen, kutsujen suunnittelu ja vieraslistan hallinnointi. Kutsujen laatiminen olisi hänelle tietysti lastenleikkiä, Roisin totesi. Se sujuisi käden käänteessä. Ja mitä vieraiisiin tuli, Steffien olisi helppo hoitaa yhteydenpito heihin, koska hän lähetti kutsutkin. Koristelu taas kuului ilman muuta Steffielle, hänhän se taiteilija oli, eikö niin, joten Roisin jättäisi sen puolen kokonaan hänen käsiinsä – mutta lähettäisi linkin fantastiselle nettisivustolle, josta sai aivan uskomatonta tavaraa. Firma oli amerikkalainen, Roisin totesi, joten Steffie ei todennäköisesti ehtisi tilata sieltä mitään ajoissa, mutta sieltä saisi ideoita. Ei sillä, että niitä tarvitsisit, Roisin lisäsi. Suunnittelijana tunnet varmasti monia hienoja sivustoja. Ja saat varmasti alennustakin. Kun Roisin sai vihdoinkin kaikki ohjeensa annettua, Steffien pää oli niin pyörällä, ettei hän saanut sanottua, että suunnittelisi kyllä kutsut mutta ei ehtisi mitenkään tehdä kaikkia muita asioita. Sen sijaan hän kysyi alistuneesti, oliko Roisin ajatellut lautasia ja ruokailuvälineitä.

”Totta kai olen”, vastasi Roisin. ”Löysin yhdestä Blanchardstownin liikkeestä aivan ihania kertakäyttölautasia, joissa on suloisia pieniä sydämiä. Erittäin sopivia

tilanteeseen. Äiti ihastuu niihin. Ja minulla on myös kerta-käyttöhaarukoita ja -veitsiä, laatutavaraa, ei mitään surkeaa sekundamuovia.”

”Kuulostaa hyvältä”, Steffie oli vain vastannut. Joten kiiruhtaessaan nyt kohti Aranbegia kallisarvoinen kakku kyydissään (rubiininpunaisella kuorrutuksella silattu suklaakakku, jonka valinnan Roisin oli ottanut täysin omalle vastuulleen), Steffie joutui myöntämään, että oli kokonaan hänen omaa syytään, että hän joutui hoitamaan sekä kutsujen suunnittelun, yhteydenpidon vieraisiin että talon koristelun. Hän toivoi vain, että kaikki olisi vaivan arvoista. Hänen täytyi kuitenkin myöntää, että vaikka hän itse suhtautuikin epäillen yllätysjuhliin, kaikki vieraat tuntuivat olevan innoissaan niistä ja pitävän ajatusta nerokkaana. Roisin oli olettanut, että parikymmentä prosenttia ilmoittaisi jäävänsä pois, mutta lähes kaikki olivat ilmoittaneet saapuvansa, joten Aranbegiin oli tulossa kaiken kaikkiaan lähes seitsemänkymmentä henkeä juhlimaan heidän äitiään ja isäänsä.

Steffie uskoi poikkeuksellisen osallistumisprosentin johduttuvan paljolti siitä, että Jenny ja Pascal olivat niin suosittuja, ja siitä, että Aranbeg oli tosiaan suurenmoinen paikka kesäjuhlille. Se sijaitsi rauhallisella paikalla lähellä Castle Moranin pientä kylää, niin kaukana Dublinista, että alue vaikutti maaseudulta, mutta niin lähellä Wexfordia, ettei se ollut liian korvessakaan. Useimmat muualta tulevat vieraat olivat saaneet huoneen läheisestä aamiaishotellista, ja jotkut olivat päättäneet jäädä koko viikonlopuksi. Onneksi he olivat varanneet huoneensa ennen kuin maahan vyöryi

lämpöaalto ja koko pääkaupunki päätti matkustaa rannalomalle, sillä nyt ei ainoassakaan majapaikassa koko rannikon tuntumassa ollut yhtään huonetta vapaana. Päätiellä oli niin paljon liikennettä, että Steffie tiesi ajomatkan kestävän tavallista kauemmin. Hän toivoi, että vieraatkin ottaisivat liikenneuhkan huomioon. Kaikki menisi pilalle, jos Jenny ja Pascal tulisivat paikalle ennen niitä, joiden oli tarkoitus yllättää heidät. Roisin pimahtaisi täydellisesti, ja silloin heillä vasta olisikin kuumat paikat.

Onko koskaan oikea aika kertoa kipeää totuutta?

Irlantiin ja aurinkoiseen Italiaan sijoittuva lämminhenkinen ja voimaannuttava tarina äideistä, tyttäristä, sisaruksista, puolisoista ja unelmista sekä naisista, joiden on löydettävä oma tiensä.

Kun Steffie auttaa kahta sisarustaan järjestämään yllätysjuhlat vanhemmilleen, hänen ainoa huolensa on, ovatko vanhemmat lopulta juhliin tyytyväisiä. Hän ei vielä tiedä, että juuri juhlapäivänä hänen koko maailmansa kääntyy ylösalaisin.

Jenny juhlii rubiinihääpäiväänsä rakastamansa miehen kanssa, mutta hänellä on ollut salaisuus neljänkymmenen vuoden ajan. Salaisuus, jota hän ei halua enää piilotella.

Kun perhe, ystävät ja naapurit kokoontuvat nostamaan maljoja onnelliselle rubiinihääpäivän parille, he odottavat ikimuistoista päivää. Mutta päivä ei jää mieleen heidän kuvittelemistaan syistä...

Sheila O'Flanagan on irlantilainen toimittaja ja bestseller-kirjailija, jonka romaaneja on myyty maailmanlaajuisesti yli kahdeksan miljoonaa kappaletta ja jolla on laaja ja innokas fanikunta. Hän haluaa kirjoittaa viihdettä naisista, jotka joutuvat vaikeassa tilanteessa löytämään oman vahvuutensa. Häneltä on aiemmin suomennettu romaanit *Naiset karkuteillä*, *Elämä voi alkaa* ja *Kun kaikki muuttui*.

DOCENDO
www.docendo.fi

84.2

Kansi: Justine Florio/
Taittopalvelu Yliveto Oy

